

ΠΡΟΣΕΧΕ !

Γιὰ πρόσεχε καὶ ὁ Ἔρωτας εἶναι κακὸ βοτάνι :
Μέσα στοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιὰν ὄλο τὸν τόπο πιάνει!
Βελοῦδο εἶναι τὰ φύλλα του· κι ὅταν τὸ Μάη ἀνθίσει;
μετάξι τὸ λουλούδι του, νεκρὸ γιὰ νάνασθήσει.
Μὰ σὰν ἀνθίσει πιά δὲ ζεῖ : Λουλούδι καὶ βοτάνι
Ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ, μαζί, θὰ τὰ ξεράνει.

Γιὰ πρόσεχε ποιὰν ἀγαπᾶς καὶ ποιὰ θὰ κάνεις ταίρι !
Τί θὰ φυτέψεις στὴν καρδιά σὰν ἔρθει καλοκαίρι ;...
Ἐν' ἄλλο ξαίρω βότανε πὺν τόσο δὲ μυρίζει,
Μὰ πάντοτε εἶναι πράσινο καὶ πάντα λουλουδίσει.
Τὸ λένε Ἀγάπη ! Πρόσεχε !—αὐτὴ πὺν κάνεις ταίρι
νὰ σ' τὸ φυτέψει στὴν καρδιά, νὰ τὸ ποτίζει ξαίρει ;

ΑΝΑΓΚΗ

Ψέμα πὺς ἂν ξανάρχιζες τὸ δρόμο σου καὶ πάλι,
τώρα πὺς ἡ γνώση σ' ἄσπρισε τίς τρίχες στὸ κεφάλι,
ἡ σιγάτα ἡ πιδ σοφώτερη θὰ σ' εἶχεν ὀδηγήσει,
γραμμὴ, στής ἄπονης ζωῆς τὴν κρουσταλλένια βρούση !

Ἐνόσω καὶ μιὰ μοναχὴ σπίθα μᾶς ἔχει μείνει
ἄπ' τὸ ἀνεξήγητο, τρανὸ, παντοτεινὸ καμίνι,
ὅπως κανεὶς κι ἂν φυλαχτῆ, κι ὅ,τι κανεὶς (κι ἂν κάνει,
ξάφνου μιὰ μέρα θὰ σταθῆ μονολογώντας Ἡ Πλάνη !—

ΤΟ ΔΕΙΛΙ

«χρυσὴ θυμητικῶν ὄνειρων ὥρα»
Μαβίλης

Ἄγαπες διαβατάρης· λουλουδίσματα
τῆς νιότης· τοῦ αὐγινῶ οὐρανοῦ ροδίσματα.—
Ποῖο θάμα τώρα
σᾶς φέρνει ἔτσι κοντά μου αὐτὴ τὴν ὥρα ;...

ΕΣΥ'—ματάκια γιούλια, ρόδο στόμα,
 κι' ἀφτάκια ἀχιβαδοῦλες μετὸ χρώμα
 τῆς δροσανγῆς,—σβυσμένη εἰκόνα ἐντός μου,—
 ΕΣΥ εἶσαι ἐμπρός μου!

Νὰ με θυμήθης τάχα; Ἡ μὴν κουράστη
 ἢ ἀνήσυχη ψυχὴ σου; καί, στὸν Πλάστη
 πρὶν νὰ γυρίσει,
 ἔχει ἔρθει γειά, ἢ καλή, κι ἐμὲ ν' ἀφίσει;...

Ὡ ἀγάπες, διαβατάρες!... λουλουδίσματα
 τῆς καρδιάς!... τῆς ψυχῆς λωλά σκορπίσματα!...
 Ροδίσματα τῆς θύμησης, σὰ σβήσει
 τ' ὠραῖο μεθῆσι!...

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Τὸ στοχασμό σου νόμισες πὼς εἶδα στὴ ματιά σου·
 κι ἀναψαν τὰ τριαντάφυλλα στ' ἀθῶα τὰ μάγουλά σου·
 καὶ μιὰ γαλήνη ἀπλώθηκε στοῦ νοῦ μου μετὰ στὸ σάλο·
 κ' εἶπα πὼς σὸν τὴν παρθενιά στὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλο.

ΟΛΑ τοῦ κόσμου θὰ σοῦ ποῦν «ἔλα!»—τίποτα «μείνει!»..
 Καὶ μιὰ μεγάλη δυστυχιά στὸν κόσμον λέω πὼς εἶναι:
 Ὅταν κανεὶς ἀστόχαστα, γὰ μιᾶς στιγμῆς μεθῆσι,
 τῆς λευτεριάς του τὰ φτερὰ μονάχως του μαδῆσει.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Καινούργια μὴν προσμένεις νὰ σοῦ εἰπῶ,
 τί εἶναι παλιὸς ὁ κόσμος ποὺ ἀγαπῶ,
 κι αἰώνια κι' ἴδια καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἢ Μοῖρα.
 Παλιὰ κ' ἡ λύρα.

Μυστήρια νὰ ἐξηγήσω πὼς μπορῶ;—
 Καινούργιος πάντα ὁ κόσμος—τὸν θωρῶ
 καὶ τραγουδῶ τὰ ὀλόδροσα κουλούδια
 μετὰ νέα τραγούδια.